

Arrest

nr. 240 790 van 14 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Israëlsche nationaliteit te zijn, op 17 februari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 januari 2020 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 oktober 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag tot het bekomen van een visum type D – gezinshereniging in.

1.2. Op 14 januari 2020 wordt de afgifte van het visum type D geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Commentaar:

De beslissing vervangt de vorige beslissing: in de vorige beslissing stonden de wettelijke referenties niet vermeld!

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art.10 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat op datum van 14/10/2018 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van B. G. M. (..), ° 01/01/1972, van Eritrese nationaliteit om de echtgenote in België G. H. Y. (..), ° 12/02/1984, van Eritrese nationaliteit, te vervoegen.

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 15/09/2009 in Eritrea werd afgesloten.

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikelen 18 en 21;

Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht;

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde;

Ten slotte schrijft artikel 30 IPR-codex voor dat een buitenlandse authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of gedeeltelijk in origineel of bij afschrift te worden voorgelegd;

Overwegende dat een dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van openbare orde :

Overwegende dat uit het administratieve dossier de volgende elementen gebleken zijn :

Mevrouw haar 1ste man werd vermoord in juli 2007 de overlijdensakte werd opgevraagd maar werd nog niet voorgelegd). Met haar 1ste echtgenoot heeft ze 2 kinderen Simona, ° 29/12/2004 en Henos, ° 03/03/2006

Met haar 2de echtgenoot, B. G. M. (..) is ze gehuwd op 15/09/2009. Meneer heeft een dochter, Fiyona, ° 08/10/2008

Meneer verklaart dat mevrouw 2 zussen heeft en 1 broer, hij zegt niets over een broer die gesneuveld is in het jaar 2000

Betrokkenen ontmoeten elkaar in 2008

Ze zagen mekaar voor de laatste keer op 07/07/2011

Ze hebben contact met elkaar via Facebook Messenger, EMO

Mevrouw verklaarde dat haar echtgenoot vermoord werd in juli 2007 maar zegt niet door wie, haar 2de echtgenoot verklaart dat haar man werd doodgeschoten toen hij Eritrea wilde ontvluchten.

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 10/07/2019 om het advies van de procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In het advies van 13/01/2020 is de Procureur des Konings van mening dat uit het geheel van voormelde omstandigheden en gegevens blijft dat de intenties van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht zijn op het tot stand komen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Er is een combinatie van verschillende factoren aanwezig, die samen genomen voldoende bepaalde, gewichtige en overeenstemmende vermoedens opleveren.

Het huwelijk is een vormgebonden overeenkomst waardoor twee partners toetreden tot een wettelijke regeling en zo een gebonden levenslang gewilde leefgemeenschap doen ontstaan. Er dient dus onderzocht te worden of het afgesloten huwelijk tussen B. G. M. (..) en G. H. Y. (..) voldoet aan deze bij wet gestelde vereiste.

Het is duidelijk dat een levenslang gewilde levensgemeenschap tussen twee mensen een uitermate ernstige aangelegenheid is, die verregaande wettelijke consequenties heeft en dus duidelijk verschilt van een samenlevingscontract of het gewoon samenwonen.

Er mag dan ook van uitgegaan worden dat aanstaande huwelijkspartners nopens het afsluiten van een huwelijk zich onder meer goed zullen beraden, de tijd nemen om mekaar echt te leren kennen en dit juist allemaal om de gewenste duurzame levensgemeenschap te vormen en te doen slagen, In casu werd dit duidelijk niet gedaan, integendeel.

Mijn ambt stelt vooreerst vast dat betrokkenen een "Certificate of Marriage" van het "Public Registration Office" voorleggen dat vertaald nog gelegaliseerd werd. Om deze redenen kan het document niet door mijn ambt aanvaard worden.

1.betrokkenen blijken het verder niets eens te zijn wat betreft het tijdstip waarop zij elkaar voor het laatste gezien hebben. Waar mevrouw G. H. Y. (..) tijdens haar verhoor d.d. 21/10/2019 verklaart dat zij

haar echtgenoot op 07/07/2015 voor het laatst zag, stelt deze laatste tijdens zijn interview d.d. 30/04/2019 dat zij elkaar op 07/07/2011 voor het laatst gezien hebben.

2.de heer B. G. M. (...) blijft vervolgens niet op de hoogte te zijn van het overlijden van de stiefbroer van zijn echtgenote. Gevraagd naar haar eventuele broers en zussen verklaart hij louter dat zij slechts één broer en twee zussen heeft.

3.betrokkenen kunnen ten slotte geen foto's voorleggen van de huwelijksplechtigheid.

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent.

Het visum wordt derhalve geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"II.1. Eerste middel

Schending van artikel 12bis, §2 VW

Schending van het beginsel van de materiële motiveringsverplichting

II.1.1. De thans bestreden beslissing werd betekend na méér dan 9 maanden na de aanvraag. De aanvraag gebeurde immers op 29 oktober 2018 en de beslissing werd slechts genomen op 14 januari 2019, méér dan een jaar later dus (zie info website DVZ, stuk 3).

De verzoekende partij werd nooit op de hoogte gebracht van een gemotiveerde verlengingsbeslissing inzake de termijn door de verwerende partij, althans dit blijkt geenszins uit het administratief dossier.

Artikel 12bis, §2 VW luidt als volgt:

"§ 2. Indien de in § 1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, onder meer een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document. De datum voor het indienen van de aanvraag is die waarop alle bewijzen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, worden overgelegd.

De beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste [href="#t"6 negen maanden] href="#t"6 volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en [href="#t"5 ter kennis gebracht] href="#t"5m QG beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier.

[" href="#t"5 indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5, niet is voldaan,] href="#t"5 dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling. In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie maanden, verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager.

Indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van [" href="#t"6 negen maanden]" href="#t"6 volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het [href= #t 4 yijfde lid]" href="#t"4' moet de toelating tot verblijf verstrekt worden."

11.1.2. De Raad van State sprak zich hier recentelijk zeer duidelijk over uit (RvS nr. 240 997 van 13 maart 2018):

Nu uit de stukken waarop de Raad van State vermag acht te slaan niet blijkt dat de beslissing van 24 april 2014 tot verlenging van de beslissingstermijn voor verzoeksters aanvraag ter kennis werd gebracht van verzoekster, is niet voldaan aan de in artikel 12bis, § 2, vijfde lid, van de vreemdelingenwet vastgelegde voorwaarde van “een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager”. De verwerende partij kan zich dan ook niet beroepen op de meergenoemde beslissing van 24 april 2014 om in hoofde van verzoekster te besluiten tot een gebrek aan belang bij het middel omdat de beslissingstermijn zou zijn verlengd en de aanvankelijk bestreden beslissing alleen al daardoor tijdig zou zijn genomen.

9. Zoals hiervoor in punt 7 reeds werd overwogen, bepaalde artikel 12bis, § 2, derde lid, van de vreemdelingenwet op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing dat “de beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf [...] zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van de indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, [wordt] getroffen en betekend”. Met als enig verschil dat de beslissingstermijn op de datum van zijn arrest negen maanden bedroeg, heeft het Grondwettelijk Hof reeds in zijn arrest nr. 128/2010 van 4 november 2010 geoordeeld dat deze bepaling een dubbele waarborg inhoudt voor de betrokken vreemdeling, namelijk enerzijds dat de overheid verplicht wordt om binnen een bepaalde termijn te beslissen over de aanvraag tot gezinshereniging zodat de betrokkene niet te lang in het ongewisse blijft over het antwoord op zijn aanvraag, en anderzijds dat de toelating moet worden verleend indien geen enkele beslissing werd genomen binnen de opgelegde termijn, waardoor de betrokken vreemdeling wordt beschermd indien de overheid de opgelegde termijn niet respecteert of geen enkele beslissing neemt. Buiten de te deze niet van toepassing zijnde mogelijkheid van een tijdige beslissing tot verlenging van de termijn, voorziet de wet geen uitzondering op voornoemde verplichting naargelang de eventuele weigeringsgrond. Het Grondwettelijk Hof heeft dan ook in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 overwogen dat “in elk geval” binnen de in het meergenoemde artikel 12bis, § 2, voorziene termijn moet worden beslist over de aanvraag tot erkenning van het verblijfsrecht. Zoals verzoekster terecht opmerkt, voorziet het vijfde lid van die bepaling bovendien de mogelijkheid van een verlenging van de termijn “in bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag” waarbij als reden onder meer het onderzoek naar het huwelijk wordt vermeld. Hieruit blijkt net dat ook bij twijfel aan het huwelijk de bewuste beslissingstermijnen van toepassing zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon derhalve niet zonder schending van artikel 12bis, § 2, derde en zesde lid, van de vreemdelingenwet oordelen dat de in die bepalingen vastgelegde termijn niet geldt wanneer de verwerende partij nadat de termijn is verstreken alsnog zou vaststellen dat de vereiste huwelijksband niet is aangetoond en de aanvraag zou verwerpen.

In casu kan de verwerende partij evenmin nog (laattijdig) de huwelijksband in twijfel trekken. Zij had binnen de negen maanden een beslissing moeten nemen aangaande de visumaanvraag en betekenen, dan wel een verlengingsbeslissing moeten betekenen.

Artikel 12bis, §2 VW en het beginsel van de materiële motiveringsverplichting zouden dan immers worden geschonden.

Het visum moet worden afgeleverd.”

2.2. Aangaande de kritiek van verzoekende partij wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in het arrest van 20 november 2019 in de zaak met nr. C-706/18 heeft geoordeeld “dat de bevoegde nationale autoriteiten, alvorens gezinshereniging krachtens richtlijn 2003/86 toe te staan, moeten vaststellen of er relevante gezinsbanden bestaan tussen de gezinshereniger en de onderdaan van een derde land ten gunste van wie het verzoek tot gezinshereniging wordt ingediend” en “dat richtlijn 2003/86 aldus moet worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling op grond waarvan de bevoegde nationale autoriteiten [...] ambtshalve een verblijfstitel moeten afgeven aan de indiener van het verzoek, zonder dat zij noodzakelijkerwijs eerst moeten vaststellen dat deze daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in de lidstaat te verblijven.” Gelet op de primauteit van de Europese regelgeving dient derhalve te worden gesteld dat verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar een nationale bepaling die een omzetting vormt van een bepaling van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en die voorziet dat een verblijfsvergunning automatisch moet worden toegestaan indien verwerende partij niet binnen een bepaald tijdsbestek een beslissing heeft genomen inzake een aanvraag tot gezinshereniging.

Een schending van artikel 12bis, § 2 van de vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, die tot de vernietiging van de bestreden akte kan leiden, kan op basis van de uiteenzetting van verzoekende partij niet worden vastgesteld.

2.3. Het eerste middel is ongegrond.

2.4. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“II.2. Tweede middel

Schending artikel 12bis, §§5 en 6 Vreemdelingenwet

Schending artikel 8 EVRM

Schending van het beginsel van de materiële motiveringsverplichting

II.2.1. In casu kon geen gelegaliseerde huwelijksakte worden voorgelegd.

Eritrese documenten worden immers niet gelegaliseerd door de Belgische ambassade.

Op de website van Buitenlandse zaken staat er gewoonweg “geen informatie beschikbaar)

Zie https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/legalisatie_van_documenten/ zoekcriteria

Uw gekozen criteria

Situatie

Gebruik een buitenlands document in België

Land of regio

Eritrea

Documentgroep

akte van burgerlijke stand

Document

...

Er is geen informatie beschikbaar.

Op de website van het Belgisch Ministerie van Buitenlandse zaken valt alvast niet te lezen wat met men doen (legalisatie/apostille) ten einde een Eritrees document van burgerlijke stand te kunnen aanwenden in België.

Telefonisch vernam de raadsman van de verzoeker zowel van het Ministerie van Buitenlandse zaken (na meerdere malen doorverbonden geweest te zijn) als van het CGVS dat Eritrese documenten nooit gelegaliseerd worden.

De website van de Duitse ambassade te Nairobi is bijvoorbeeld wel duidelijk: legalisatie van Eritrese documenten is onmogelijk (http://www.nairobi.diplo.de/contentblob/2759428/Daten/4311550/eritrea_longterm_family_reunion.pdf stuk 4).

Dit om één en ander te duiden bij de voorlegging van een Eritrees huwelijksdocument.

Het kan verzoekers dus alvast niet verweten worden dat dit document niet gelegaliseerd werd.

II.2.2. Aldus verwijst de bestreden beslissing ten onrechte naar het WIPR aangezien er van het WIPR geen toepassing kon worden gemaakt.

Cf. art. 30 WIPR:

Art. 30. § 1. Een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd. De legalisatie bevestigt slechts de echtheid van de handtekening, de hoedanigheid waarin de ondertekenaar van het stuk heeft gehandeld en, in voorkomend geval, de identiteit van het zegel of de stempel op het stuk.

§ 2. De legalisatie wordt gedaan:

1° door een Belgische diplomatieke of consulaire ambtenaar die geaccrediteerd is in de Staat waar de beslissing is gewezen of de akte is opgesteld;

2° bij gebreke hiervan, door een diplomatieke of consulaire ambtenaar van de buitenlandse Staat die de belangen van België in die Staat behartigt;

3° bij gebreke hiervan, door de Minister van Buitenlandse Zaken. § 3. De Koning bepaalt de nadere regels van de legalisatie.

Aldus valt niet in te zien hoe de burgerlijke rechter een niet- gelegaliseerde huwelijksakte conform art. 27 WIPR zou kunnen erkennen.

Zulks werd reeds erkend door de Raad (RvV nr. 220 288 dd. 25 april 2019):

De Raad wijst er in deze op dat verweerder in de bestreden beslissing melding maakt van artikel 27 van het WIPR. Deze bepaling luidt als volgt:

.§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het *Gerechtigd Wetboek* betreft. (...)"

Uit deze twee bepalingen blijkt dat de erkenning van buitenlandse aktes door een overheid vereist dat het gaat om een authentieke akte die voldoet aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid, waarvan de legalisatie het bewijsmiddel vormt.

In casu ligt geen gelegaliseerde huwelijksakte voor. Verweerder toont noch in de bestreden beslissing noch in de nota met opmerkingen aan dat dergelijke akte, bij ontstentenis van legalisatie, ressorteert onder het toepassingsgebied van de erkenningsprocedure, zoals voorzien in artikel 27 van het WIPR. Integendeel dient de Raad vast te stellen dat verweerder hierover in zijn nota met opmerkingen in alle talen zwijgt.

Dit betreft aldus een zaak die niet door burgerlijke rechters kan worden onderzocht en waarop het WIPR niet van toepassing is.

Het huwelijk werd aldus onderzocht door de verwerende partij in toepassing van artikel 12bis, §§5 en 6 VW, die stellen:

5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die [" href="#"4 met betrekking tot die band]" href="#"4 in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.

Bovenstaande uiteenzetting anticipeert reeds op het bekende argument van de verwerende partij dat de Raad niet bevoegd zou zijn om de motieven van de thans bestreden weigeringsbeslissing te onderzoeken omdat de burgerlijke rechtbanken bevoegd zijn voor de erkenning van de huwelijksband.

Dit klopt niet, de burgerlijke rechtbanken kunnen enkel een authentieke gelegaliseerde huwelijksakte erkennen, wat in casu niet te leveren valt.

Het onderzoek van de huwelijksband, waartoe de verwerende partij conform de artikelen 12bis, §§5 en 6 VW overging en de motieven dienaangaande die de weigeringsbeslissing moeten onderbouwen, kunnen wel degelijk op hun pertinence door de Raad worden onderzocht.

Zulks werd ook door de Raad reeds bevestigd (zie II.2.5.).

II.2.3. Vooreerst is het gehoor van de echtgenote van de verzoekende partij, dat in opdracht van het parket werd afgenomen dd. 21/10/2019, afwezig in het administratief dossier dat haar raadsman op 5 februari 2020 ontving. Enkel het gehoor van de verzoekende partij bevond zich in het administratief dossier, als men dit al een gehoor durft te noemen - het is immers onnoemelijk kort en het blijkt duidelijk dat dit een samenvatting betreft en geen letterlijke weergave.

Aldus wordt hierbij reeds een eerste voorbehoud gemaakt om op het gehoor van de echtgenote nog nader in te gaan in een eventuele synthesememorie en wordt tegenpartij gesommeerd om dit gehoor zo snel mogelijk over te maken (mailadres: alexander.loobuyck@halius.be).

In elk geval is het duidelijk dat de verwerende partij spijkers op laag water zoekt om het visum toch maar te kunnen weigeren.

De verzoekende partij verliet Eritrea reeds in 2011, dus 07/07/2011 was het laatste moment dat de verzoekende partij en haar echtgenote elkaar zagen.

De verwerende partij beweert dat de echtgenote dit anders zou verklaard hebben, doch de bewijzen hiervan steken niet in het administratief dossier. Zelfs mocht dit toch het geval zijn, dan nog is dit een loutere vergissing qua datum.

Er wordt verzoekende partij verweten dat zij niet spontaan de dode broer van haar echtgenote zou vernoemd hebben in het overzicht van haar broers en zussen. Dit is te belachelijk verwoorden, zeker als men nagaat hoe het is neergeschreven in het interview van de verzoekende partij:

"Does your wife has brothers and sisters?"

1 brother and 2 sisters"

Op basis van een dergelijke beknopte weergave van vraag en antwoord, zonder dat wordt doorgevraagd, kan men geen conclusies trekken. Hieruit kan niet geconcludeerd worden dat hij NIET op de hoogte zou zijn geweest van het overlijden van de halfbroer van diens echtgenote, dit is te kort door de bocht.

Verder wordt er de verzoekende partij verweten dat er geen foto's voorliggen van het huwelijk, hoewel de bestreden beslissing zelf letterlijk aangeeft dat er conversaties voorliggen tussen de echtgenoten via Facebook Messenger en EMO.

Wanneer het asiëldossier van de echtgenote erop nagelezen wordt, dan blijkt immers het volgende:

Cf. onderhoud DVZ dd. 16/04/2018, p. 7:

(...)

Ze verklaart dus wel degelijk dat verzoekende partij haar echtgenoot is. Haar vluchtverhaal werd bevestigd door het CGVS.

Er valt niet in te zien hoe de huidige, karige motivering, het ontbreken van een huwelijksband zou kunnen onderbouwen. De verwerende partij doet aan onzorgvuldige feitengaring.

Evenmin valt in te zien hoe het ontbreken van foto's van de huwelijksdag, wetende dat men met vluchtelingen te maken heeft, een determinerend element zou kunnen zijn om van de afwezigheid van een huwelijksband te kunnen spreken.

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige feitengaring steunt en de motieven in feite en in rechte onaanvaardbaar zijn. De aangehaalde motieven moeten tevens draagkrachtig zijn, quod non in casu. Aldus kan met reden over een manifeste schending van het beginsel van de materiële motiveringsverplichting worden gesproken.

II.2.4. De Raad is uiteraard niet bevoegd om de huwelijksband te onderzoeken.

Wel kan zij nagaan of de motivering van de verwerende partij, in het kader van haar onderzoek cf. artikel 12bis, §§5 en 6 VW, wel afdoende is en van zorgvuldigheid getuigt.

Zoals hierboven aangetoond lijkt het er bovendien sterk op dat de verwerende partij het asielrelaas van de echtgenote van de verzoekende partij helemaal niet grondig bekeken heeft!

Nochtans stelt het UNHCR (The "Essential Right" to Family Unity of Refugees and Other in Need of International Protection in the Context of Family Reunification, januari 2018 - zie <http://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain?docid=:5a902a9b4>):

(p. 71) It would therefore seem more appropriate, taking into account the special situation of refugees and their family members seeking to reunite, to expect them to make their identity and/or family relationship probable rather than proven and to allow for the benefit of the doubt, just as has been recognized by the ECtHR to be the case for asylum-seekers. Where country of origin information used for assessing asylum claims indicates that there are difficulties accessing the authorities or obtaining documentation in the country of origin, this can also be seen as an indication of the likely similar problems in the family reunification context and allowances should accordingly be made.

Verzoekende partij heeft de indruk hier het "nadeel" van de twijfel te krijgen, dit in weerwil tot de UNHCR-aanbevelingen...

De verwerende partij had kunnen het asiëldossier van de echtgenote van de verzoekende partij raadplegen. Deze heeft immers steeds consequent verklaard dat de verzoekende partij haar echtgenoot is.

Zo volgt uit de rechtspraak van het EHRM de plicht om een zekere geloofwaardigheid toe te dichten aan de verklaringen over de gezinsbanden van het familielid tijdens de asiëlprocedure, gelet op het feit dat de lidstaat het familielid een beschermingsstatus heeft toegekend.

Zo moest er volgens het Hof in twee zaken inzake een gezinshereniging met een vluchteling in Frankrijk rekening worden gehouden met andere bewijselementen die overeenkomen met de coherente verklaringen over de familiebanden sedert de asielaanvraag bij de asielinstanties. "De aanvrager kon redelijkerwijze verwachten dat deze zou getuigen van zijn vroegere gezinsleven en dat de nationale autoriteiten er voldoende aandacht aan zouden besteden" (EHRM, Tanda-Muzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §79, Mugenzi t. Frankrijk, 2014, 10 juli 2014, 52701 / 09, §59)

Het EHRM verwijst in deze rechtspraak tevens naar het voordeel van de twijfel dat wordt toegepast op asielzoekers: "(...) gezien de bijzondere situatie waarin zij zich bevinden, moeten zij in veel gevallen het voordeel van de twijfel krijgen wanneer men de geloofwaardigheid van hun verklaringen en de documenten die ter ondersteuning daarvan worden ingediend, beoordeelt" (EHRM, F.N. en anderen t. Zweden, 18 december 2012, nr. 28774/09, §67 en EHRM, Mo.P.t. Frankrijk, 30 april 2013, nr 55787/09 in EHRM, Tanda-Muzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §69 en EHRM, Mugenzi t. Frankrijk, 2014, 10 juli 2014, 52701/09, §47).

Het Hof van Justitie verduidelijkte recentelijk nog (van het Hof van Justitie van 13 maart 2019 (nr. C-635/17)):

Wat het onderzoek betreft dat de bevoegde nationale autoriteiten instellen naar de bewijskracht of de plausibiliteit van de bewijselementen en de verklaringen of uitleg die de gezinshereniger of het bij het

verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid heeft verstrekt, verlangt de vereiste individuele beoordeling dat die autoriteiten rekening houden met alle relevante elementen, daaronder begrepen de leeftijd, het geslacht; de opleiding, de herkomst en de sociale positie van de gezinshereniger of van het betrokken gezinslid alsmede met de specifieke culturele aspecten, zoals eveneens gepreciseerd in punt 6.1.2. van de richtsnoeren.

64 Zoals de advocaat-generaal in de punten 65, 66, 77, 79 en 81 van zijn conclusie heeft opgemerkt, volgt hieruit dat deze elementen, verklaringen en uitleg ten eerste objectief moeten worden beoordeeld aan de hand van zowel algemene als specifieke relevante, objectieve, betrouwbare, precieze en bijgewerkte informatie over de situatie in het land van herkomst, daaronder begrepen met name de wettelijke bepalingen en de wijze waarop deze worden toegepast, het functioneren van de administratieve diensten en eventueel het bestaan van tekortkomingen in bepaalde plaatsen of voor bepaalde groepen personen.

65 Ten tweede moeten de nationale autoriteiten ook rekening houden met de persoon van de gezinshereniger of van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid, met de concrete situatie waarin zij zich bevinden en de bijzondere problemen waarmee zij worden geconfronteerd, zodat de eisen die kunnen worden gesteld aan de bewijskracht of de plausibiliteit van de elementen die de gezinshereniger of het gezinslid verstrekt, met name om aan te tonen dat het niet mogelijk is om officiële bewijsstukken van de gezinsband over te leggen, evenredig moeten zijn en moeten afhangen van de aard en het niveau van de problemen waaraan zij blootstaan.

66 Volgens overweging 8 van richtlijn 2003/86 vraagt de situatie van vluchtelingen en personen die een subsidiaire bescherming genieten, immers bijzondere aandacht wegens de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hun beletten aldaar een normaal gezinsleven te leiden. Zo wordt in punt 6.1.2 van de richtsnoeren eveneens gepreciseerd dat de bijzondere situatie van vluchtelingen betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst.

67 Bovendien volgt uit de voorgaande overwegingen dat die nationale autoriteiten, indien de gezinshereniger de op hem rustende samenwerkingsplicht overduidelijk niet nakomt of indien op basis van objectieve elementen waarover de bevoegde nationale autoriteiten beschikken, duidelijk blijkt dat het om een frauduleus verzoek om gezinshereniging gaat, zijn verzoek mogen afwijzen.

68 Is echter geen sprake van dergelijke omstandigheden, dan moet het ontbreken van officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt en het eventuele gebrek aan plausibiliteit van de daarover gegeven uitleg, eenvoudigweg worden aangemerkt als elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval en zijn de bevoegde nationale autoriteiten niet vrijgesteld van de in artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 opgenomen verplichting om rekening te houden met andere bewijzen.

II.2.5. De deugdelijkheid van de feitelijk en juridische motieven van de beslissing kan in dit geval bovendien wel degelijk worden onderzocht, zo stelde de Raad reeds (RvV nr. 220 288 dd. 25 april 2019):

3.10. Terugkoppeland naar verzoeksters situatie, herhaalt de Raad dat verweerder in zijn bestreden beslissing niet verwijst naar artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet, doch zijn onderzoek kadert in een toepassing van artikel 27 van het W1PR. Zoals hierboven evenwel reeds werd vastgesteld, blijkt een toepassing van voormelde bepaling van het W1PR niet aan de orde in verzoeksters geval. Immers is er geen sprake van een 'buitenlandse authentieke akte'. Het enkele gegeven, dat verweerder evenwel met verwijst naar artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet, dien: niet ipso facto aanleiding te geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Uit een gehele lezing van de bestreden beslissing blijkt immers dat verweerder is overgegaan tot een in concreto onderzoek var. de aangehaalde huwelijksband, zoals voorzien in artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet. De vraag rest of voormeld in concreto onderzoek de toets van de redelijkheid doorstaat. Verzoekster vraagt in deze terecht aan de Raad om 'uitspraak te doen over de redelijkheid en de zorgvuldigheid van het gevoerde onderzoek naar de huwelijksband conform artikel 12bis, §§ 5 en 6 Vreemdelingenwet'.

3. 11. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiele motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling var. de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of Zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf RvS 7 december 2001. nr 101 624).

(...)

3. 20 Gelet op bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de motieven in de bestreden beslissing veeleer zijn beperkt tot feitelijke vaststellingen, vaststellingen die geen betrekking hebben op verzoeksters individuele situatie of die niet kunnen worden geverifieerd en vaststellingen waaromtrent niet concreet wordt gemotiveerd waarom deze bijdragen aan de negatieve beslissing inzake de

visumaanvraag In da nota met opmerkingen grijpt verweerder telkens terug naar het advies van de procureur des Konings. De Raad benadrukt in deze dat het advies van de procureur des Konings slechts een advies betreft. Zoals in voormeld advies zelf wordt aangegeven, komt het aan verweerder toe om de uiteindelijk beslissing inzake de visumaanvraag te nemen. Verweerder kan zich hier zoals hij in de nota met opmerkingen poogt te doen niet zonder maar achter verschuilen. De Raad spreekt zich ook niet uit over voormeld advies, doch wel over de concrete motivering van verweerder, zoals opgenomen in de thans bestreden beslissing. Het staat verweerder in deze vrij de inhoud van het advies van de Procureur des Konings over te nemen in zijn weigeringsbeslissing, doch cut doet geen afbreuk aan het gegeven dat het wel degelijk verweerder zelf is die de beslissing neemt. Verweerder dient de eindverantwoordelijkheid te nemen voor het individuele onderzoek naar het bestaan van de huwelijksband. Niets belet dat hij hiervoor het advies inwint van de procureur des Konings, doch verweerder kan dit advies niet aanwenden om de verantwoordelijkheid voor zijn eigen onderzoek te ontlopen. Hierbij staat het verzoekster dan ook vrij om te argumenteren dat deze overgenomen motivering niet volstaat en dat er geen sprake is van een voldoende zorgvuldig en ernstig onderzoek van haar visumaanvraag door verweerder. Verzoekster kan in deze terecht de verwachting koesteren - in het bijzonder gelet op de veeleer feitelijke aard van het advies - dat verweerder zich niet louter beperkt tot het zich eigen maken van het advies, doch ruimer motiveert waarom de concrete omstandigheden van de zaak ertoe leiden dat hij van oordeel is dat de visumaanvraag dient te worden geweigerd. De Raad benadrukt: dat verweerder ertoe gehouden is alle relevante elementen te betrekken in zijn beoordeling. Gelet op de onzekerheden die klaarblijkelijk nog bestaan - 'het is niet bekend sinds wanneer zij een relatie hadden' of 'er bestaat geen zekerheid dat degene die het visum aanvraagt ook de partner is met wie betrokkenen gehuwd zijn' of nog 'één en ander blijft we! degelijk bijzonder opvallend binnen het kader van een/ voorgehouden oprechte huwelijksrelatie' - stelt verzoekster terecht dat verweerder minstens de moeite had moeten nemen om beide partijen te horen. De Raad merkt hierbij op dat van verzoekster wel een omstandig interview werd afgenomen op de Belgische ambassade in Kampala op 25 juli 2018, waarbij haar zeer gedetailleerde vragen werden gesteld aangaande haar relatie met de referentiepersoon. In de bestreden beslissing worden slechts fragmenten van voormeld interview gebruikt, waarbij verweerder niet ingaat op enkele gedetailleerde antwoorden van verzoekster en het kennelijk niet nodig achtte om de inhoud van het interview af te toetsen bij de referentiepersoon. Nergens in de bestreden beslissing, noch in de nota met opmerkingen verduidelijkt verweerder in deze waarom hij het - niettegenstaande de bestaande onzekerheden - niet nodig vond een gesprek aan te gaan met de referentiepersoon. De overtuiging van verweerder in zijn nota dat er een zorgvuldig en grondig onderzoek is gebeurd van de elementen die het dossier van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, alvorens te besluiten tot de weigering van een visum lang verblijf (type D), met het oog op gezinshereniging kan de bestreden beslissing niet overeind houden.

3.21 Gelet op bovenstaande dient te worden vastgesteld dat verzoekster kan worden gevolgd, waar zij stelt dat de motivering van de weigeringsbeslissing inzake de visumaanvraag kennelijk onredelijk is en niet getuigt van een zorgvuldig onderzoek. Een schending van de materiële motiveringsplicht is aangetoond.

Aldus dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet steunt op deugdelijke motieven en de materiële motiveringsverplichting (in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht) en artikel 12bis, §§5 en 6 VW manifest werden geschonden!

II.2.6. Zelfs als men niet uitgaat van een "huwelijksband", dan nog verplicht artikel 8 EVRM rekening te houden met het familieleven van de vluchteling in kwestie:

"Artikel 8 - Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

II.2.7. Verwerende partij heeft in casu een positieve verplichting om verzoekende partij en haar echtgenoot, dan wel partner, een gezins- en familieleven te laten onderhouden en uitbouwen. Dit gebeurt door een afweging van de verschillende belangen in kwestie.

In casu werd het bestaan van dit familieleven geenszins op ernstige wijze onderzocht.

Het is immers niet omdat er in het dossier geen gelegaliseerde documenten konden worden voorgelegd dat er in casu geen sprake van een beschermenswaardige familieband zou zijn die door de verwerende partij op een correcte wijze kan worden geverifieerd.

Integendeel, de verwerende partij lijkt zich louter verdiept te hebben in het zoeken naar bijkomende tekortkomingen - op basis van irrelevante futiliteiten wordt de huwelijksband hier in twijfel getrokken.

II.2.8. De Raad heeft nochtans in het verleden reeds herhaaldelijk gehamerd op de waarde van artikel 8 EVRM; een bepaling van internationaal recht die zich niet laat kortwieken door pietluttigheden - zelfs niet in het geval de verwerende partij weigert de huwelijksband te aanvaarden.

-cf. RvV 207 240 dd. 26 juli 2018 :

De Raad stelt vast dat verweerder aangeeft dat het huwelijk tussen verzoekster en M.O. niet rechtsgeldig is naar Ethiopisch recht en daarenboven enkel was gericht op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel en daarom in België niet werd erkend en geregistreerd door de ambtenaar van de burgerlijke-stand. Anderzijds erkent verweerder wel dat verzoekster, nadat zij tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten, steeds samenleefde met M O Verweerder motiveert, met verwijzing naar een arrest van de Raad, dat het louter feit dat twee personen samenwonen niet automatisch het bewijs vormt van het bestaan van een gezinsleven. Verweerder gaat er met deze overweging echter aan voorbij dat het feit dat een man en een vrouw samenwonen in regel wel een belangrijke aanwijzing vormt inzake het bestaan van een gezinsleven. Daarenboven is er in casu niet alleen "het loutere feit dat betrokkenen samenwonen", doch tevens het gegeven dat verzoekster en haar partner, sedert de aankomst van verzoekster in het Rijk, onafgebroken als man en vrouw samenwonen en dat zij een gezamenlijk kind hebben. Het is, in voorliggende zaak, dan ook kennelijk onredelijk om op basis van de concrete feiten te insinueren - verweerder drukt zich in de bestreden beslissing immers niet duidelijk uit

- dat verzoekster geen gezinsleven zou hebben met M O. dat in aanmerking moet worden genomen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt niet dat verzoekster geen effectief gezinsleven heeft met M.O., laat staan dat zou vaststaan dat zij geen gezin vormt met hun gezamenlijke kind. Verweerder bevestigt dat het gezamenlijk kind "wet een bewijs van gezinsleven [zou] kunnen zijn" en voegt hieraan toe dat het enkele feit dat een kind bij verzoekster werd verwekt niet tot de conclusie leidt dat zij op het grondgebied mag blijven en dat een staat gerechtigd is "schijnsituaties tegen te gaan". In voorliggende zaak wordt evenwel niet op overtuigende wijze aangetoond dat er — los van de vraag of het ooit hun bedoeling was een schijnsituatie te creëren — heden een schijnrelatie tussen verzoekster en M.O., laat staan tussen M.O. en haar tot een verblijf in het Rijk toegelaten kind, bestaat. De beschouwingen om te duiden dat verzoekster en M.O. initieel, bij het voltrekken van het huwelijk, niet de bedoeling hadden om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen en dat hun huwelijk dus niet rechtsgeldig is, doen in casu geen afbreuk aan het feit dat zij vervolgens wel een gezinscel vormden en dat er geen bewijzen zijn dat deze gezinscel geen duurzaam karakter heeft. Door nog te overwegen dat "het gezin" - waarbij verweerder in extremis schijnbaar toch aanvaardt dat er een gezinscel is en zichzelf lijkt tegen te spreken — zich elders kan vestigen toont verweerder niet aan dat hij op een deugdelijke wijze rekening heeft gehouden met de actueel bestaande gezinstoestand, en dat hij in casu een effectieve belangenafweging heeft doorgevoerd waarbij hij tevens het hoger belang van het kind in aanmerking nam.

Verzoekster kan worden gevolgd in haar standpunt dat de bestreden beslissing niet is gesteund op een correcte feitenvinding en het gevolg is van een kennelijk onredelijke appreciatie van de beschikbare gegevens.

De feitelijke situatie is uiteraard verschillend met onderhavig geval. Het gelijkaardige zit in het feit dat ook daar het huwelijk niet werd erkend door de verwerende partij en dat de Raad meende dat dit de toepassing van artikel 8 EVRM niet in de weg stond.

De bestreden beslissing is aldus tevens manifest in strijd met artikel 8 EVRM en met de materiële motiveringsplicht."

2.5. De Raad merkt op dat artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de vreemdelingenwet voorzien dat, wanneer een vreemdeling de bloed- of aanverwantschapsbanden waarop hij zich beroept om een recht op gezinshereniging te laten gelden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, verwerende partij ook andere bewijsstukken in aanmerking kan nemen en elk onderzoek kan doen dat zij vereist acht om te achterhalen of er echt sprake is van een bloed- of aanverwantschapsband.

2.6. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij in wezen niet ontkent dat verzoekende partij en de in België verblijvende referentiepersoon gehuwd zijn en dat er dus een aanverwantschapsband tot stand werd gebracht. Verwerende partij verwijst immers naar artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek en geeft aan dat zij "weigert (...) het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent". Indien verwerende partij het bestaan van een huwelijk niet zou aanvaarden dan stelde zich immers niet de vraag of dit huwelijk kan worden erkend. De toelichting van verzoekende partij dat zij, wat betreft het bestaan van haar huwelijk, geen gelegaliseerde huwelijksakte kon voorleggen en dat de verwijzing naar het WIPR niet klopt, is, gelet op het voorgaande, niet dienstig.

Artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de vreemdelingenwet regelt de situatie waarin geen officieel document wordt overgelegd dat de ingeroepen aanverwantschapsband aantoonst:

“§ 5 Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6 Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

Hieruit blijkt dat bij ontstentenis van een officieel document rekening wordt gehouden met andere geldige bewijzen en dat bij gebrek hieraan een onderhoud met de vreemdelingen kan worden gedaan of elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht. In casu blijkt dat de verwerende partij dit gedaan heeft: de verwerende partij heeft een eigen onderzoek gedaan van de verklaringen van verzoekende partij en de referentiepersoon waarna zij ook het advies van het parket heeft ingewonnen.

2.7. Verzoekende partij is het in essentie oneens met de bevindingen van de verwerende partij. Zij stelt dat het gehoor van haar echtgenote door het parket afgenomen zich niet in het administratief dossier bevindt. Enkel het gehoor van verzoekende partij zelf bevindt zich in het administratief dossier, als men dit al een gehoor kan noemen aangezien het zeer kort is en eerder een samenvatting betreft. Zij meent dat de verwerende partij alleszins spijkers op laag water zoekt. Zij stelt Eritrea verlaten te hebben in 2011 en dat 7 juli 2011 de laatste keer was dat zij en haar echtgenote elkaar zagen. De verwerende partij beweert dat de echtgenote dit anders zou verklaard hebben, maar het bewijs hiervan steekt niet in het administratief dossier. Zelfs indien dit het geval is, dan nog betreft dit enkel een materiële vergissing. Verder is het geenszins ernstig haar te verwijten de overleden broer van haar echtgenote niet vermeld te hebben nu de vraagstelling daartoe dergelijk verwijt niet rechtvaardigt. Er werd niet doorgevraagd. Er wordt haar verder verweten dat er geen foto's voorliggen van het huwelijk hoewel er wel conversaties voorliggen via facebook en emo. De verzoekende partij citeert uit het asiëldossier van de echtgenote en betoogt dat de echtgenote toen al verklaarde dat zij gehuwd waren. Zij meent dat de huidige karige motivering het ontbreken van een huwelijksband niet kan onderbouwen. Evenmin valt in te zien hoe het ontbreken van foto's van de huwelijksdag, wetende dat men met vluchtelingen te maken heeft, een determinerend element kan zijn om van de afwezigheid van een huwelijksband te kunnen spreken.

2.8. De Raad stelt vast dat de verwerende partij nagelaten heeft het administratief dossier over te maken aan de Raad. De verwerende partij heeft evenmin een nota met opmerkingen neergelegd.

Uit de argumentatie van verzoekende partij blijkt dat het noodzakelijk is inzage te hebben van de stukken die geleid hebben tot de oordeelsvorming vervat in de bestreden beslissing. De Raad kan niet nagaan of de administratie uit de inlichtingen waarover zij stelde te beschikken wel de juiste conclusie getrokken heeft. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71 867). Derhalve dringt de nietigverklaring van de bestreden beslissing zich op.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 januari 2020 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER